

Rješenje zag●netke

JU KULTURNO - INFORMATIVNI CENTAR
"BUDO TOMOVIĆ" PODGORICA

IZDAVAČ

JU KIC „Budo Tomović“
Podgorica

ZA IZDAVAČA

Snežana Burzan, *direktorica*

UREDNIKA

Jelena Knežević

RECENZENTKINJA

Jelena Knežević

LEKTURA I KOREKTURA

Valentina Knežević
urednica Informativno-edukativnog programa

GRAFIČKO OBLIKOVANJE

Suzana Pajović

ŠTAMPA

AP Print, Podgorica

TIRAŽ

200

Rješenje zagonetke

ZBIRKA POEZIJE I PROZE
FORUMA MLADIH PISACA
JU KIC „Budo Tomović“, Podgorica

PODGORICA, 2017.

Luka Boljević

LUKA BOLJEVIĆ rođen je 1994. u Podgorici. Student je treće godine Pravnog fakulteta. Pjesme su mu objavljivane u zbornicima *Raspoloženi za ptice* i *Ili je već neko to isplanirao*, *Čergarske vatre*, u časopisu za jezik i književnost SCRIPT i studentskom časopisu Filološkog fakulteta u Beogradu VESNA.

ISPOD LIJEPOG PLAVOG DUNAVA

Otac je zaleđen
u Novom Sadu
Ispod Dunava.

Na Božićnom stolu
Svijeća i prazna stolica.
Podijelili smo pogaču
Neko se pomolio za oca.

Mislim da nema smisla čekati
„Možemo jesti“ rekla je majka.

Religijska rješenja
Ocu nijesu davala odgovore
Kako da spoji kraj sa krajem.

„Pomoli se, sine, prije ručka“
Bajat hljeb i kašika džema
Na mene i brata.

Biblija je sadržala odgovore
Ali knjižara nije davala popuste.

Knjige se ne mijenjaju
Za ambalaže od piva,
Otac nije redovno primao plate
naučio nas je
kad nema drva za potpalu
i knjige sasvim dobro gore.

RAZMATRANJA O BOGU

Saplitanje o vjeroispovijest
Svaki put kad uđem u raspravu.
Na velikim vratima Hrama
Piše Pomaže Bog †
Generacije njeguju zablude
Pogrešno mijenjajući vjeru za znanje.

Na ulici ne pronalazim vjernike
Naši grijesi čine da je
prokleta usamljen.
U polju crnih maslina
On drobi i pravi ulje,
Podmazuje planetu
Za novi potop
kad mu ponovo priznaju da postoji.

Lov na velike riječi
S obje strane stanja svijesti
Halucinacije kao izraz potrebe
Za ujednačavanjem ubjeđenja
Da sutra dolazi
U skladu sa idejom
O nastanku svijeta.

Melanholije su potreba,
Pisanje je, po Aristotelu, stvar navike
Ne proizilazi iz nadahnuća
Kao recepti za špagete
Nadjevi za pice
Odjevne kombinacije
Veliki govori.

Sve mi se čini
Promašio sam poziv
I nema načina da rekreiram ubjeđenja
Da Bog postoji
I da je svemogući tu negdje.
Sumnjam u moć molitve
Propitujem ljude
U hramovima
Džamijama
Na oltarima
Kome i šta govore
I molim da mi jave
Ako nađu odgovore.

Dekadencija pisanja dešava se postepeno
Pjesnik je mrtav,
Živjela lijenost.

Ponekad, mislim da sam prespavao promjene.
Ostajući u mjestu
Potrošio sam zalihe.

Kredit se vraćaju češće i skuplje,
Zaboravim da se riznice prazne
Ako ih ne dopuniš.

Čitanje je stvar navike,
Drevna vještina sticanja znanja
Kroz prilagođavanje
Vremena knjizi.

Čitalac je vjernost i tumačenje u postanku
Knjiga je mrtva bez publike.

Novinski članci
Su uvijek slični.
Riječi raspoređene drugačije.
Svakodnevice liče
I baš u tome otkrivam praznine.
Rutine su sadržane u upornom
Ponavljanju.

Sastojci recepata su identični
Gibanica moje majke
Liči na onu njene majke
I njene majke prije.
Ne mislim o ovom procesu
Kad stanem da jedem.

Javlja se kasnije,
Kad probam da se pokrenem
I vidim
Da je dan prošao isto kao juče.

Velika je kašika kojom jedeš supu
I srčeš svojim velikim usnama
I debelim jezikom.

Odglođeš ključnu kost svinjetine,
Masne ruke obrišeš o stolnjak
Pa gurneš u džepove.

Nikad ne pereš ruke
I kad poslije ručka čitaš novine
Na stranicama ostaju prsti
I debeli jezik kojim si se oblizivao.

U fotelju uguraš velike butine
I uz cigaretu se žališ na stomačne tegobe.
Želudac u tebi negoduje.
Potapšeš ga,
Podrigneš
I pitaš: koliko do večere?

PRIRODA JE PREŽIVJELA

Shvatam i sam,
Pomalo otuđen od svijeta
Da su ptice prisvojile šumu.
I maslačak ne namjerava
Da se pokori vjetru.
Punim kapacitetom pluća
Razmašem godine sa stabljike
Ali one neće nikuda.

Pobijedi me logika prirode
I instinkt cvijeća
Da preživi
Kada ga ne uberem.

VJERNOST

Lavež me podsjeti na vjernost,
Znam kad sam prevaren.
Nešto u meni tad
Pomalo podmuklo
Zareži na ovaj svijet
I ujeda nedužne.
Tako liječim srce
I držim živce na svom mjestu.
Da ne pobjegnem pred opasnošću osвете
Budem opasan kad me nadražе,
Kad me na silu
Natjeraju na svoje načine.

Ne želim da pomenem
Šta bih ti mogao reći.

U mojoj glavi sve se desi
I sve ima smisla
Unaprijed.
I poslije nema veze
Što ti kažeš
Ili želiš drugačije
Znam te ja odveć dobro
I znam da me lažeš.

NE GOVORIMO ILI UOPŠTE

Govor je tišini suvišan.
Ne bi razumjela
Ni kada bih pokazao.
Sve su fine u možda,
Sastavljam ti misli
U kraće rečenice
Da shvatiš.
Pitanja su ti površna.
Suština je neotkrivena
Dok se ne napregneš
Izvan očekivanog.

Zidovi su poprimili
Miris moje samoće.

Riječi su nam se pomiješale
I ne razumijem zašto odlaziš.

Znam, vratićeš se
I naći me
Zatvorenog u krugu,
Sebi
Izbjeglog od tebe
Sa rukama uperenim Suncu.

Dotle se zbog tebe došlo.

ANATOMIJA NEDOSTAJANJA

Zapišite,
Ili ona ili ništa
Tako prežvakavam praznine
I nepravilnosti,
Srčane aritmije
I plitak udisaj,
Nedostatak inspiracije
Dok pišem o njoj
Umjesto njoj
Za posvetu biram:
„možda nekad“
Jer nerado priznajem
Ove trenutke slabosti
Kad pomislim
Da mi možda i nedostaje.

TANTRIČKI DOKAZ LJUBAVI

Prekrštene noge,
liče na predigru. Zavodim te.
Ljuta si: „Želim samo seks“
Predigra je zavođenje.
Željna si.
Novine su svakodnevica.
Seks je nepoznanica.
Počeće u kuhinji.
Ti kuvaš. Spopadanje.
Spopadanje. Bračni krevet. Sofa.
Završiće u kuhinji. Hrana za oboje.
Prvo predigra. Tako uvijek.
Gadi mi se „volim te“.
Seks je čin stvaranja u dvoje.
Vođenje ljubavi je licemjerje. Laž.
Koitus je simboličko dokazivanje.
Tantrički dokaz. Uzdisaj. Postepeno hlađenje.
Kuhinja. Hrana za oboje.
Sofa. Krevet. Sofa. Doručak za dvoje.

Nikola Ćorac

NIKOLA ĆORAC rođen je 1991. u Podgorici. Student je treće godine Odsjeka za crnogorski jezik i južnoslovensku književnost na Filološkom fakultetu u Nikšiću. Pjesme su mu objavljivane u zbornicima *Raspoloženi za ptice* i *Ili je već neko to isplanirao*, kao i u nekoliko crnogorskih i regionalnih književnih časopisa.

DIJAGNOZA VAJLD

Po Vajldu, svoje greške
zovemo iskustvo.
Istina je suviše gorka za naša nepca,
i stvari su jasnije
kad se nakašljemo dok izmišljamo priče,
da se u proljeće volimo više,
kako je vrijeme da okrećim stan,
na plafon zalijepim kartu tvojih putovanja
jer znam, kad kažeš idem
progutam psovke.
Lakše je odustati i tražiti opravdanje,
za smrt junaka
što su prespavali život
u našoj sobi, između nas.

EXANIMATIONES INCIDAMUS

Imamo samo riječi
jer odavno nema ničeg drugog,
prepoznam svaku,
te bespolne organizme
što nikad neće odrasti,
tako neupotrebljivi
u svom ćutanju profitiraju.
Skoro da mi je žao
što nemaju oči i ruke
da ih zagrlim na rastanku, dok,
uporne u svojoj sakatosti,
takve ostaju poslije nas.

Ona živi pored mora
Gdje su ostale samo još barke
Jedva pripremljene za zimu,
U gradu mornara bez sreće.
S jeseni odlaze, i dani su isti
Ispred malog pozorišta
Samo su mačke ostale da sakupe uginulu ribu.
Ona živi pored mora
I pamti Stari grad i tek zrelo voće u rukama djece.
Čuje u moru sve ikad izgovorene riječi
I vjetar kao da je pita,
Da li može da dodirne nebo nad Berlinom,
Da li može da živi u knjigama što čita,
U vozu što polazi iz Marseja
U knjigama koje će nas nadživjeti.
U mraku se pogledi urežu u sjećanje
Vrijeme postaje providno
Prošlost se istrošila ne misleći o njoj.
Siguran sam da je ona jedina žena
Koja je zaspala u Luvru.
Ona živi pored mora
U napuštenom gradu
U žutom kaputu
Sa prstima umočenim u džem.

SAMA

Jutro miriše na kreme za ruke
dok mislim na to što ti je ostalo na usnama,
prije nego što si zaspala,
nečije ime, neki lik, znam
zaspala si sama.
Puniš pluća vazduhom
da nastaviš priču
onih što su ti se kleli na ljubav
onda kada nijesu znali šta da kažu,
kad je led ispod tebe počeo da puca.
Na vjetru, svi smo poput zastava,
svako od nas sa svojim raspećem,
čekamo vezanih očiju
na riječi koje ne priznaju prolaznost,
poput molitve, samo u tišini dobiju smisao.
S jutrom nestaju tajne, jutro ne raspoznaje mirise,
Postoje samo nijanse
Onda kad se oboje štitimo od laži,
Svako od nas sa svojim raspećem.

U MEĐUVREMENU

Ne znam gdje si nestala
i šta kriješ na usnama,
onda kad kažeš,
ne mogu da dođem,
dok soba postaje gnijezdo.
Kada dolaziš
čekam ime koje večeras носиš.
Ponovo me voliš očima
u kojima prolaze godine
i ostaju gradovi.
Ćutim o tebi i ne mogu da spavam
dok prolaziš pored mene, tek onako
kao umorna,
ostajem sâm
dovoljno sam,
da se pretvorim u more.

Tebe bih sakrio
U uredno poredane stihove
Dok drugi odlaze da se nahrane lažima
Iz straha, znam
Ti si živa samo u knjigama
Samo tako regenerišeš sjećanja
Sa Uliksom na licu spavaš
To je lijepa slika.
Oblaci nad tobom postaju papir
I daju ti moć da skloniš pod tepih
Sve što te ikad stavilo na nišan.
Prošlost najbolje poznajemo
I njoj priznajemo strah
Samo njen vjetar
Može iznova da nam zaledi dlanove
Ne bi li nas po njima neko prepoznao.
Tebe bih sakrio u pjesmu
U miris ulice, oko dva iza ponoći
Dok drugi odlaze da se nahrane lažima.

DILAN NA VINILU

Više nemam pravo na riječi
Da objasnim
Zašto se ponovo vraćam
Tebi,
Zašto bih da vidim kako nestajem
Iako znam, svako tvoje volim te
Produbljivalo je ponor
U koji je mogao da svrati svako
Sa izgovorom kako je sit života
Kako mu trunu cipele i odijelo.
Već su brža jutra
Kako sam se odrekao noći
Ispod mene
Zemlja je žedna i umorna
Čujem,
Dilan pjeva o kiši.

NIKAD NIJESAM

Nikada neću pisati o tome
Što bi izliječilo naše godine
Nakon čega bi obožavali sve
Što nas je lomilo jednako.
Neću pisati o tome
Kako živimo i šta nam znači
Peron 8
Željezničke stanice,
Gdje iznova gubimo nevinost.
Neću pisati
da bi mogli se volimo,
Život provedemo gledajući u jedra,
Bez pitanja šta smo napustili
Da bismo se izliječili od samoće.
Postojimo samo u sjećanju.
Neću pisati o tome,
Poštenije je zaboraviti.

RUKE

Neko će naći naš izgubljen dan,
a mi ćemo naći nečije ruke,
neko će naći
nepročitane poruke,
početak zaboravljene pjesme
o najstarijoj ulici u gradu.
Neko će pronaći mjesto
gdje smo sakrili godine,
i zadržali dah
dok konačno nijesmo priznali poraz.
Pažljivo posložili sjećanja
u knjigama nekog ko će voljeti naše knjige.
Neke ruke će pronaći naše ruke
i to je samo dodir, posljednji poziv
prije kraja pjesme,
u posljednjem dahu,
neko, čije će ruke od nas znati bolje.

Barbara Delać

BARBARA DELAĆ rođena je 1994. godine u Kotoru. Diplomirala je na studijama Moderne i savremene teorije umjetnosti. Finalistkinja je *Ratkovićevih večeri poezije* (Bijelo Polje) i *Rukopisa* (Pančevo). Objavljivala je poeziju u zbornicima: *Raspoloženi za ptice*, *Ili je već neko to isplanirao*, *Rukopisi 40*, kao i u književnim časopisima SCRIPT i VESNA. Lauret je 32. *Festivala mladih pjesnika* u Zaječaru, i pobjedom na ovom konkursu omogućila je štampanje svoje prve knjige poezije.

SMOG NA VIŠE NAČINA

hokus pokus
puklo mi je pred očima
još jedan loš trik i
konture zgrada su isparile
u velikom izdahu nalik nikotinskom.
ali smrt je već ispušila čarlsove cigarete
i šta joj preostaje
dimnjaci bez filtera
na kojima ne piše pušenje ubija
jer dimnjaci su lule za velike igrače
zajebi kartonske kutije
nijesu neki prostor za stanovanje.
a gdje ima dima tu ima i vatre
tompus je ponosan na elitističku nepogodu
dok smrt želi glorifikacije, a ja fiktivnog krivca
za korumpirane klimatske faktore
koji liju anomalije visokog bezdušnog pritiska
za springbreak vatreno zagrijavanje
i neoturističku post-sezonu
žizekove eko-pokalipse.
a šta sa ljudima ispred tv ekrana koji gledaju svoja posla
lipsaju igrajući vrućih krompirića
stavljaju pivo na podmetač komunističkog manifesta
brčkaju noge u moru, jod je za ranu, a nafta
centralno grijanje
u gasnim gradskim komorama.
šta je sljedeće
ko će ući u ginisovu knjigu rekorda

otporan na aero-zagađenje
dok pollock pušten sa psihijatrije
zamahuje po nebu avionima ostavljajući tragove
školarce vodimo na izlet u prirodu.
i sve je pošlo u tri lijepe – ljepše – najljepše
imaćemo venecije koje nijesu daleko preko
brčkaćemo noge u moru, jod je za ranu, a nafta
nova radna snaga
granica nema čitaj kako je napisano
no limits na bilbordu
samo da su bar pročitali aristotela
i da ima ko da razdvoji crveno more.
šećerne vune slane saune
mašine za suvi led
ne razumijem prodavanje
magle.
na meni je sve suvo i čisto
vazduh je svjež
miriše na omekšivač
sa cvijetnim dizajnom lavande
lavande dakle ima
dobro je
i dobro je dok na polovima
ima leda
jer kako bismo uostalom pili viski

DNEVNIK BIJESNE MAJKE

there's something about vanessa

pohovane trend banane za sve prilike
na novi način začinjene nevolje
sa kvantnom mehanikom always
geometrijska petlja
kašnjenje menstruacije tri dana.
nakon još jedne vječnosti
veličina čekanja nadmašuje i najluđe kosmičke.
tasty and nasty
blistava koža namagnetisanog sala sa karnerima
roze i narandžasto
minimalistička elegancija tramp.
fitness gump. tab. tablet. eee.
egzotična egzegeza brauna sa inka bobicama
superhrana južnoamerička.
za superwomen masovni klijentelizam.
inclusive noćenja u superior sobi.
nema se u ovoj našoj zemlji šta slaviti
bijeda de lux. kome ja pričam
tebi ili zidovima.
sintetičko pranje sa predmakanjem.

KO ĆE PRVI DO KUĆICE

borba za ljudska prava
haštag
pravdaju.
čovječe ne ljuti se
tvoj pion jede mog
piona. ko će prvi do kućice
open mind privilegije za
profit. dobit.
haštag
pomoć
ili kako moći moć
minoru yamasaki živi i danas
u srušenim zgradama.
smije se čvrsto stežući nagradu
American Institute of Architect.
tolerancija.
projektovanje bodljikavih žica
tlocrt za apokalipsu; tlo
je plodno za uzgajanje
piona. umjetnost življenja
pion rado govori
haštag haštag haštag
čovječe.
ne ljuti se.

TOMORROWLAND

great people of tomorrowland
bez rata bez nacije, klakeri globalizacije
pozitivni ekstrem –
isti razuzdanih hormona s očevom penzijom
na bolovanju zbog puberteta i propisanog
eliksira mladosti u noći hipotetičke pretpostavke
obećana zemlja
za lsd ili thc raj u duginim bojama
pornografski diznilend uz sve to
vatromet,
ekstaza na putu je i katarza
što god to značilo
eat sleep rave repeat
nervi prikopčani iglom na adrenalinski elektrošok
pa skok, bit vatra dim
amnezija fleš gori pod nogama hieronymus bosch
vlažne afrodite sipaju promo piće
ukusa sterilne višnje
eat sleep rave repet
eksplozivna muzička mašinerija proizvodnja nadražaja
internacionalnog voajerskog spektakla
comeback dionizije je je yeah
haluciniraju da su u
stimulans za
afrodizijak i to
euforija i znoj
eat sleep rave repeat
reflektori korektori fotošoperi

našmrkani miki faust trans šilja i paja dr patak
martin garrix diesel matrix i pocjepani converse
underground establišment
kakofonične radijacije drmusaju oblake
raketno gorivo i oksidans
dan dance bez pauze noć dan
gotičko plastične konstrukcije
pseudonim superstar
samo kinky klikni play
štimug doštrumfovan za štrof
paralelne dimenzije blještavijih vasiona
bez gravitacije koordinisane margine
transcedentacije
eat sleep rave repeat
freaking fucking
bauk

NAUČI DA GOVORIŠ

obožavam materijalistički
da opipavam riječ
razvlačim je kao žvakaću gumu
i ispljunem kad se očekuje
na sveopšte zaprepašćenje
ipak, diskretnost je manir fotelja
manikir krupnih prstiju
kažu, to ćeš tamo gdje si naučila
dok podvaljuju sinonime u novoj
ekskluzivnoj ambalaži koja se reciklira
i uključuju centrifugu,
posmatram kako blijede pojmovi
koji su obećavali,
baloni od sapunice,
koji sve brže nestaju, i nemam
za šta da se uhvatim
u vrtlogu citata izvučenih
iz nečije utrobe.

LOVE LAND

*zabavište za djecu starijeg uzrasta
i liječenje postpornografske depresije*

šta se još može feti-fa-šizirati
svako ima svoju iGračku
igra prljavo idiokratiju
i nastoji da uprlja ruke.
uče te da
gutaš gutaš gutaš
orgazam je imperativ
a i svako juri svoje potrebe
ti nezadovoljen gledaš
hiperdonžuana,
obilaziš sexy shop
kupuješ kupuješ kupuješ
i razumiješ sve, teoretski.
u love land stidljivo posmatraš
kama sutra skulpture u natprirodnoj
veličini, vaginu sa šeširom i kravatom
zvanu SSAEKKEUNI i shvataš
da želiš biti kentaur.

ŠTA JE BASKIJAT IMAO NA UMU

ginsbergove anđeoske ili gangster anđele
u borbi protiv disleksije
leksičko matematičkih šablona
i numeričkih varijacija koje
idu u nedogled
dok stvaraju metež
mašineriju radioaktivnih misli
za dekodiranje mašinskog jezika
u kojima su nula i jedinica
kod za sve ostalo
i zar je baskijatov hell ali sa dva e
nešto drugačiji od pakla
ili onog što zovemo
preživljavanje
tu se krije
autoportret sa profilisanim
nepripadanjem

LAST MINUTE

ili kako da ubiješ vrijeme

vežite se, polijećemo
za 14 sati stižemo u bangkok
uelbek je postavio platformu
za siguran let, vjerujem da očekujete
gostoprimstvo i prigodno rashlađenje
too hot, kaže evropejac i raduje se
prelistava turistički vodič u kojem ne nalazi
tajlandske masaže drugačije od onih u spa centrima
u našoj zemlji, ali su ponuđeni fakultativni izleti
za fakultetski obrazovane obraze nastranih uobrazilja
i obrijanih brkova, koji skrivaju godine i radni staž
zatim slijedi iskrcavanje taxi lift body lifting
servise room roti banana i mini bar, za kosmopolite
opet lift hram budizam bla bla bla, neko je pomenuo glad
i tu ga čeka žena njegovih evropskih snova.

KRUGER, JEDINI NAČIN JE...

biti nigga motherfucker i
tverkovati, vikati party-ti-i-ja
your body is a battleground
komedija nastaje sa velikim željama
i malim mogućnostima, kao Drugo
sa zlatnom medaljom u preskakanju
očekivanja, ili mačka koja laje, koja zavija,
i niko je ne čuje, ni ona mačke ne razumije
spektar mogućnosti sveden na jednu disciplinu
obećava diskvalifikaciju, skandal i depresiju
sve što je potrebno za jauk i iskakanje iz kože,
za ožiljke i recepte za novo pečenje,
jer maestralno umire samo silvija plat,
a maestralno žive samo amputirane žene.
koliko sam od vaših želja i frustracija
osakaćena – nike sa samotrake.
koliko sam maestralna.

SMJENA GENERACIJA IZ „MOŽDA STE MOGLI“ U „MOŽDA SMO MOGLI“

znak stop na licima koja preispituju značenje
oralno označeno moralno, nepoznati leteći objekat.
za dvadeset godina, možda ste i mogli nešto da uradite.
misli postavljene u službu u prvim ofazivnim redovima
repetirane put neprijatelja, spomenik superheroja,
domino efekat
rat u afektu, možda ste i mogli nešto da uradite.
vojnički bat se utabao u nacionalni park sa bogatom istorijom
jedna je šibica dovoljna da zapali šumu i da osvijetli mrak
ali treba biti blizu, da bi vidio, možda ste i mogli nešto
da uradite.
posmatrajte projekciju svoje prošlosti na našu sadašnjost,
mi smo već
u vrtiću znali ko je čiji, ko je drug, sa kim smijemo da se
družimo,
poraženi bumerangom mislićemo, možda smo i mogli
nešto da uradimo.
znak stop na licima koja preispituju značenje kao
naslijeđeni mladež
dezorijentisan u novim pravilima igre, zastajkuje, posrće,
diže ruke
čeka svoj možda – moguć trenutak za preispitivanje.

MUZIČKE STOLICE

neko je pritisnuo sirenu zbog erupcije
obrišite me sa lica zemlje
ili me odsijecite kao stablo
da biste napravili parking
i uparkirali rikverc filozofije,
dali žmigavac na berzi
i zaklonili pogled na more.
oči su upaljeni farovi
rafovi željenih objekata
u supermarketima
po svaku cijenu.
neko je pritisnuo sirenu zbog erupcije
dobrodošli u zemlju fast&furious
monopola na lagodu sa
nacionalnim akva parkom
i avanturom „roniti na škrge“
u tri dimenzije, četiri, pet
ne propustite priliku
neko je pritisnuo sirenu zbog erupcije
samo još danas
cijeli svijet igra muzičke stolice
jedna stolica ima pogled na more
druga na manhattan i tako redom
kako biti parižanka u tri koraka
samo ponestaju stolice
lava odnosi sve
prije završetka numere.

SADRŽAJ KOJI (P)ODRAŽAVAMO

u gradskom prevozu perverzno prevezeni u više verzija
versifikacija ufixirani u sjedišta, voajerski prisno prilju-
bljeni uz staklo, ostavljamo intimnu auru znoja poglede
na ljude koji žure, svađaju se ili se ljube, i sve izgleda kao
nova osjećajnost prosječan dan sa idejom kako da zao-
biđem pogled vaš, njihov, introspektivan, lica se rastaču
na bulevarima, izložba grimasa utisnutih na prozor, dok
mi misao zapinje negdje između autobusnog stajališta i
očnog dna koje bi da apsorbuje prizor: nijemi krik pre-
poznajem brehtov v-efekat

i
očekujem spoznaju
ona kaže da očekuje spoznaju

.
. .
. .
. .

fragmentarnost, decentralizacija, fleksibilnost,
premještanje, fluidnost, deformacija,
frigidnost, dezintegracija, mobilnost
ostermeier vidi kao krizu sadržaja

možemo li se ljubiti angažovanim jezicima
i bez
pljuvačke

LABUD

Eho, koji ima ko da čuje

majka nas uči da govorimo, riječ je isklesana mišlju
za izgradnju pojmova nadgradnju značenja
jezik je, tuđ koliko i naš,
mišić se trenira smanjenom upotrebom
besmilica je vrištanje u sebi, koje
svakako nikad neće probiti zvučni zid,
bijeg postaje osluškivanje, potraga za ritmom,
povratak fetusu uz njeno srce.
kamij sen sansa drugorazredni muzičar
salonske muzike nedefinisanog stila,
konstruisao je sopstveni teleskop,
koji mu nije pomogao da stigne do zvijezda.
go, od majke rođen sen sansa je zaplakao,
i ona ga je privila uz sebe.
prema zapisima, ličio je na papagaja,
fizički ili jezički, pitam se, sa njim nijesu govorili
ni gosti koji su mu došli na proslavu
osamdeset i nekog rođendana,
i većini nije jasno, kako je taj
okorjeli mizantrop stvorio onakvog labuda.
dok slušam prestajem da se pitam.
majka bi pojednostavila, mislim, osovine se prave istog oblika...

BOT

*Oprečnih mišljenja nema; svi su tako obrađeni
da ne mogu a da ne rade ono što treba.*

OLDOS HAKSLI

Rekao je: Nećemo se svađati. Ti ćeš da držiš govor na njegovoj sahrani.

Rekao sam: Ali ja nemam što da kažem.

A on je rekao: Reci što misliš, samo malo ljepše.

Grubim prstima je pritisnuo cigaretu i izašao iz sobe. Zašto puši? Zašto puši kad nikad ne ispuši do kraja? I zašto se nekad nešto nije zapalilo od njegove neugašene cigarete? Dim se širio oko mene i davio me. Očevi dave. Nije malom ni čudo što se ubio. Sjetih se, da, on je mrtav, nema ga. Očekivao sam da će ta informacija pokrenuti u meni uspomene, spore flešbekove srećnih porodičnih gozbi, ali ne, ništa od toga. Kad sam posljednji put plakao? Ima možda mjesec dana. Totalno me dotuklo što je izgubila Barselona. Ali to je Barselona, tim za koji se živi, daje bubreg ako treba da se ode na utakmicu. Sa malim sam jedva nekoliko puta prozborio, a ne znam ni da li se to računa kao razgovor, on klima glavom, ja kažem ponešto, eto da ne bude neprijatno. Nemam šta da ga pitam kad ne znam ništa o njemu. Greota, njega će čim mahnitu osmrtnicu sa ulaznih vrata, svi zaboraviti. Nikad niko neće reći: e kakav je gol dao protiv Sutjeske ili se sjetiti nekog štosu koji je ispričao. Bio je ono što kažu u kući, zlatan dečko: ne pije, ne puši, ne drogira se. Baba i dede ponosni. Nije mi smetalo, a i zašto bi, on im je išao do prodavnice po hljeb. Eto, kupovao je

dakle hljeb. Ali ne mogu o tome da pričam na sahrani, ne ide... Šta još... Igrao je plejstejšn, kako sam to zaboravio, samo to je i radio, igrao plejstejšn. Uđem u kuću i pitam đe je mali, oni mi kažu igra plejstejšn, pije pepsi. Pridem mu i rukom ga pomazim preko kose, on se nasmije, onako blentavo, da ti je žao da mu udariš čušku, a najradije bi. Vazda mi ga je bilo žao, ne znam zašto. Da, umio je glasno da podrigne, i moj šef ga je opsovao zato što je iskočio pod auto za vrijeme predizborne kampanje. Nije osjećao potrebu da se izvini zbog psovke, uostalom, brzo se živi i nema se vremena za nekog ko je ispao iz trke. Ipak, sinoć nijesam pronalazio udoban položaj da zaspim. Dijelom i zbog toga što sam navikao da spavam uz muziku. Jesam li sposoban da poručim porodici ono što žele čuti, šta oni žele čuti, kako to izvesti, ko će mi napisati govor? Trebalo bi da sam se navikao. Nedjeljno napišemo 18 hiljada komentara, mojih je oko dvije hiljade, jedan više-manje, šta sad. Jutros sam se probudio ljut i u goloj vodi. Oduzeo mi je jedino što volim: san. A nijesam ni bolji ni gori od drugih. Živim da bih sanjao crnkinju. Skroman sam. Nije primarno da bude crne puti, ali je poželjno, zbog balansa ugroženosti i satisfakcije. Posao mi nije lak. Tek što se probudim iz vrućeg sna, sjednem na wc šolju i daveći se u sopstvenom smradu čitam posljednje novinske članke kako bih pripremio mozak za poslovne bakterije. Prestao sam da se osvrćem na epske naslove, predviđanje ratova, obračune ljevice i desnice, udese, tri načina do ravnog stomaka. Narodu je skandal isto što i dobro jutro, a plaćen sam da ga izazovem. Danas eto, ne radim, a razmišljam o poslu. Svakog petnaestog u mjesecu, zovu me poštovani korisniče. Kažu

mi Vaša je dužnost. Preferiraju uvid u proticanje novca i status samoodgovornog krivca. Dozvoljavam im da se smiluju na alkoholičara kada mi produže rok za uplatu rate dva dana. Kašnjenje je lažan oblik nemanja, koji ih ljuti. Nijesam se propio, bar ne još uvijek, ali biće dana i za to. Plaćaju me za laganje, i lažem da bih plaćao. Pravi lanac ishrane. Na dan njegove smrti, jeo sam sendvič sa parizerom. Nije bio loš. Dovoljan da se zaposleni ne onesvijeste od gladi. U vašoj tastaturi je moć mase, šef nam je govorio dok smo žvakali kao izgladnjeli psi.

Od kad sam počeo da radim kao javno mišljenje, ili bot, skraćeno od robot, prestao sam da tražim savjete. Zašto bih to radio, kad većinu ubijedim u ono što sam stvorim. Uostalom, kako da pitam majku šta misli o govoru za sahranu, kad sam jednom pisao njeno mišljenje, pod svetlana67. Imamo šablone koji nam pomažu u osmišljavanju imena nikova za novinske portale i naloge na društvenim mrežama. Najčešće koristimo ime i godište rođenja, ali nekad mi ponestane osoba, pa.

Otac mi je mahnuo da se vratim. Počinje sahrana. Trudio sam se da samo fizički budem prisutan. Neću da imam noćne more zbog ovoga. Nekoliko puta sam se zapitao o kome govore i da li smo na sahrani iste osobe. Uostalom, ne tiče me se. Neka riču, plaču, kukaju, čine me da se osjećam manje lošim. Shvatam da i ostale boli briga koliko i mene. Njegovih vršnjaka skoro da nema među prisutnima. Došlo je nekoliko lijepo vaspitane djece iz komšiluka, i to je to. Vjero-

vatno da ni on nije bio bolji od nas. Ne znam. Ni oni ne znaju. Gledali su me u iščekivanju. Riječi su mi sa gađenjem nestajale sa hartije, kao i pljuvačka iz usta. Obrisao sam znoj sa čela pokušavajući da otjeram sram. Pomislio sam: da nije u kovčegu, sad bi mi se valjao od smijeha. To me je oraspoložilo.

Rekao sam: Dragi moj rođače, sa prevelikim bolom smo se danas okupili na ovom tužnom mjestu... I tako dalje. Kada sam završio svi su plakali, osim mene. Dakle, nijesam uzalud pare namijenjene za ratu dao sajtu Spomen da mi napišu govor. Pogledao sam u oca, bio je crven u licu. Najebao sam. Ni vrućina, ni rakija, nijesu bili povod. Prišao mi je.

Rekao je: Ti ono znaš sa kompjuterima?

Posumnjao je. Ili zna? Ma šipak je mogao saznati. Klimnuo sam mu glavom, i zauzeo diplomatski stav.

Rekao je: Sjutra na posao na taj kompjuter, da nađeš budalu, milana84, isto ste godište, možda ga i znaš, pa da mi rečeš ko je i đe da ga tražim. Ponovo sam klimnuo glavom, sve je u najboljem redu, govorio sam sam sebi i zakoračio ka stolu kako bih uzeo piće, kada me je dohvatio za vrat. Sigurno mu je povrijeđen ponos. Bezosjećajno sebično đubre. Jedan cigar je gorio u pepeljari, a već je palio drugi.

Rekao je: Stani da čuješ šta je budala napravila. Pa kad ga nađem, sve ću kosti da mu polomim! On je našao da na internet, đe ljudi odaju počast tvom rođaku, da mu je laka crna zemlja, piše o partiji. Istoj toj partiji koja – zakrkljao je. Lice mu se izlobličilo kao da je toga trenutka primio nokaut.

Rekao sam: Sve je to jedna velika greška.

Razbijesnio sam ga. Viknuo je: ne pravi se pametan, greška je što taj nije mrtav!

Svi su se gledali u nas. Klimnuo sam mu glavom. I otišao sam da popijem tabletu za spavanje, misleći kako su on i stric junački podnosili udarce. Jer znaju u šta vjeruju i drže do svojih principa. Pa makar ostali bez... Bez čega sve? Pogledaj, tata, šta ostaje iza vas: sahrana. A i nju su vam oskrnavili. Zanima me, je li strašnije kad preko mrtvog djeteta mogu da brukaju ono za šta si se žrtvovao ili kad živo sve tvoje ideale proda za sendvič sa parizerom?

Jelena Đurović

JELENA ĐUROVIĆ rođena je 1993. u Danilovgradu. Studentkinja je magistarskih studija Pravnog fakulteta i sudijski pripravnik u Osnovnom sudu u Podgorici. Poezija joj je objavljivana u zbornicima: *Raspoloženi za ptice*, *Ili je već neko to isplanirao*, kao i u književnim časopisima SCRIPT i VESNA.

1.

Hoću da pobjegnem od krokodila
Bude me rano
Pričaju gluposti
Podsjećaju koliko suđa nije oprano
Mašu glavom na moje „ima vremena“
Udaraju repom dok ih ne nahranim
Nekad se preruše u majmune
Skaču visoko i brzo se umore
Ne mogu da mi ne nedostaju
Uvijek su tu
Da nema mojih krokodila
Hranila bih guštere
Pjesmama.

2.

Pustio sam vodu i Amerikan dream je otišao direktno
u bocu

Prodaju je u svim ukusima

Tvrde izrašće ti krila i moći ćeš da odeš čak do Amerike

Pustiće te da se popneš na najvišu zgradu

Uz kokice gledaće kako skačeš

Okupiće novinare

Sa ostatkom svijeta

Podijeliće opkladu

Na kraju će staviti cenzuru

Proglasiće te islamistom

Ostaviće te u lokvi suza jer si našao pogrešno vrijeme
za reklamaciju.

3.

Dode mi da zamijenim glavu nogama
Bez glave nema snova
i lakše je kad si plav i dišeš u jastuk obezglavljen
Nestalo bi gađenje
Buđenje bi postalo lakše
Ne bi imao gdje da me pomaziš i sklonio bi ruke na
svoju glavu
Da ne zaboravim ogrlice
Divno bi mi stajale pertle
Slijetale bi ptice
Divno bi mi stajale ptice.

4.

Doručkiju svježe vijesti
listaju instagram postove
traže naziv za novi album slika
Fotografije dobijaju vrišteće okvire
Pred golotinjom u xs haljini sapliće se gomila lažnih uz-
daha
Prati je nisko samopouzdanje i visoka cipela
kupljena na post-sezonskom sniženju.
Dok se glad spušta u rajske vrtove –
uz Comedy Central i Simpsonove
Svijet postaje bolje mjesto za gutaće vatre
Stand up komičare i fotografe.

5.

Pravimo od filma uspomenu

U zanosu

Držimo se za ruke

Ne čekamo zoru

Ne tražimo povišicu

Izbjegavamo priču o nama

Brine nas globalno zagrijavanje

I nova Halejeva kometa

Okrenuti leđima ne tražimo odgovor na pitanje

Kad izgubimo jedno drugo

Kome ćemo se vraćati?

Nataša Gudelj

NATAŠA GUDELJ rođena je 1997. u Trebinju. Završila je Gimnaziju „Slobodan Škerović“. Studentkinja je ekonomije na Univerzitetu u Beču. Objavljivala je u zbornicima: *Raspoloženi za ptice*, *Ili je već neko to isplanirao* i *Rukopisi 40*.

MJESTA ZA SVE

Na dlan moje majke
stane cijeli svijet
kada me pomiluje
ja se ponovo rađam
na bijelom papiru
opet ima mjesta
za prstohvat ludila
i pažljivo birane riječi
ima vremena za revolucije
hrane za gladne
i bol je samo mit
na dlanu moje majke
spavaju nerođena djeca
i tvrde da im je svaki san ostvaren.

RJEŠENJE ZAGONETKE

Za stolom pored
razgovor vode
kockar, džeparoš i pop
vrsni političari
iz različitih partija
i među njima sve je liberalno
pop ima istetoviranog pika na nadlanici
kockaru je svaka druga „ako Bog da“
džeparoš trećom rukom miluje
sve sto izađe iz njihovih usta
a oni se kunu
da su mu druge dvije sklopljene u krilu
piju na veresiju
kasnije će se dogovoriti čiju
jedu na pun stomak
dok ja pijem hladan znoj
na bučan stomak
i rješavam zagonetku
ugalj za zimu i hrana za ptice
ili obrok čovjeka i dom polarnog medvjeda.

Mi smo stado jagnjadi
osuđeni na ovaj grad
ništa se nije promijenilo
od vremena kada je moj ded
žvakao prvi duvan
po neka zgrada tu i tamo
doprinese posthumnoj atmosferi
skaćemo u mjestu
i plašimo se da preskočimo
nepostojeću bodljikavu žicu
svi smo teoretičari, ali u praksi...
mi smo stado jagnjadi
i ne znamo se izboriti za sebe
jer smo zaboravili ko smo i za koga se borimo
naš sudbonosni argument je:
BEEE

GLAVNO PREBIVALIŠTE – HAUPTWOHNSITZ

Cijeli dan je poklonila
mislima o neostvarenom snu
i pogrešnom tajmingu
na mostu slobode okovana lancima
lanci su teški olovni
plave korice je progone
i jedne oči iza davno sklopljenih kapaka
boji se od sjećanja oslijepiće
čitav dan je bio uplašen
na mostu slobode stalo je vrijeme
ljudi se nijesu usudili ući u bezvremensku zonu
opasno, opasno
a tvrde da se plaše samo izbjeglica
da ne treba ići u deseti becirk
da čvrsto čuvamo torbe
Achtung! Achtung!
Jedan svijet se ruši
jedan svijet je pao
niko nije vidio
nije ga ukrao izbjeglica
kome da naplate kaznu?
Hvata šipku u metrou
šipku bakterija, zaraza
i ostalih druželjubivih stranaca
hvata šipku bluda, skoro pa će zaplesati
posljednja stanica, bitte steigen Sie aus
ništa novo, ništa staro

posljednja stanica, na papiru ovjerena
kao Hauptwohnsitz
i stiže sve da uhvati i svakom da pobjegne
samo nikako voz kući
posljednja stanica – Hauptwohnsitz.

Čarli, čak se i ne trudimo da budemo suptilni
kada krademo šećer iz Sahera
jer šećera nemamo
a ti piješ kafu sa dvije pune kašike.
Danas za ručak jedemo
pastu sa tunjevinom, bez tunjevine
nedjelja je i prodavnice ne rade
ne bi bilo nikakve razlike ni da rade
kažeš voliš
kako nam socijala u duetu sa boljim životom svira rebra
tvoja omiljena pjesma
i plastične paprike tvoje omiljene igračke.
Čarli, moramo poći
u grad sa lukom i dosta ribe
ručaćemo pastu sa tunjevinom, bez paste
baš nas briga koji je dan
ali Čarli, negdje gdje nema mnogo
pogrešnih poteza i riječi
gdje nije važno odakle dolazimo
dok god se smijemo,
dok god se smiju sa nama...

NA JEVREJSKOM TRGU

Skreni u malu ulicu
velikog grada
proguraj se pored gomile turista
iznerviranih mještana
odoli Božićnim vašarima
sjajnim imitacijama sreće
lažnim baknim kolačima
i skreni u malu ulicu
prođi pored starog sata
pa nastavi još malo pravo
na bijelom trgu ćuti i slušaj
čuje se šapat pa korak
dječiji jecaj i prigušen krik
zidovi krvare tiho,
uskoro će žuboriti kao Dunav.

PROKLETI EKSCENTRIK

Pobij moju teroriju o beskraj
o duši i smrti
opsuj ljubav i moje biljke
pobij sve teorije
zanemari svijet
baci sa police
filozofe
pijanice
boeme
svačije muškarce koji vole svačije žene
neznalice, neznalice!
viči! zbog komšije koji nosi slušni aparat
viči! da čuju, da imaju temu za šapat
dok vrte glavom i misle „prokleti ekscentrik“
započni revoluciju, dugo je žudiš
besramno se šepuri na vrhu tvog jezika
kao ljubavnica koja čezne da bude otkrivena
započni revoluciju, prvi će pasti ugledni
započni revoluciju, da padnu maske.

ISTINA O DEPRESIVNOM JUTRU

Istinu o depresivnom jutru niko ne želi znati
jutra su za ptice i nove početke
za topao tuš i mek poljubac
miris kafe i ukus kroasana
mamurluk i sjećanje na smjelu noć.

Suvišna je
tišina koju ne znaju razbiti ptice
usamljenost u akvarijumu
nema mjesta za
rubikovu kocku u glavi
anksioznost u grudima
naslage supresije
istinu o depresivnom jutru niko ne želi znati
zato puštanje vode u svitanje
nije slučajan ritual.

Prvog maja svake godine pravimo se ludi
ne zamjeraš nam
zove me tri puta dnevno
i ne kaže baš ništa
pita za vrijeme
lijepo je, lažem
ponekad izmislim
blag povjetarac
da vlada smijeh pripitih ljudi
istina: oko mene je sjever
nemam snage da razmaknem zavjesu
ili bar skrenem pogled na jug
pita da li dovoljno jedem
govorim ono što želi da čuje
danas je nepodnošljivo lagati
danas je nepodnošljivo reći istinu
prećutaće kako je jutros rano
upalila svijeću, pomolila se
umjesto na grob, na sto položila ljiljane
i kako joj nije bilo lakše nakon toga.

Na tvom pisaćem stolu
anarhiju ne vodi gomila papira
tu je jedna Azrina ploča, jer niko ne razumije bolje
od Džonija.

Pokvareni gramofon, Džoni svira i bez njega
popravićeš ga kada ti budeš htio
kada se posvađaš sa tišinom i dosadiš muzici u svojoj glavi.
Krilo od prozora malo odškrinuto,
tu je hrana za ptice koju uvijek pojede mačka.
Na tvom pisaćem stolu smiješi ti se žena na fotografiji
nikada uokvirenoj,

jer bi okvir značio kavez
a ona je ptica, treba da leti, i uvijek leti a kada se umori
zaspi na tvom ramenu.

U šali je moliš da ti pozajmi svoj eliksir mladosti,
ne znaš kako bi joj priznao da se plašiš odgovora
na sva pitanja koja ti postavlja a ne progovara
i bojiš se, mada znaš da će ljubav biti dovoljna.
Na tvom pisaćem stolu uvelo cvijeće odavno je prestalo
čekati vodu,

malo kišnice bilo je dovoljno.
Malo kišnice, par trenutaka, dodira prstiju
ploča vrti se, Džoni ćuti.

Jednom sam povratila
na trgu
na betonu
među milion ljudi
koji nijesu bili slučajno tu
nijesam bila mala
nijesam pojela nešto pokvareno
nije mi falilo vazduha
dok sam tonula u moru raširenih zjenica.

Jednom sam povratila
na trgu
na betonu
među milion ljudi
prave riječi
i njima je falilo vazduha
dok su se gušili u suficitu istine
i njima je falilo ruku
da isplivaju na površinu
iz sopstvene iluzije
dok su riječi šarale
besplatne tetovaže
na utrobi
na mozgu
na svijesti
niko se nije žalio na smrad
svi su sami sebi bili odvratni.

PRED NOVI POČETAK

Mak ovih dana vodi rat i nije mu stalo ni do njegove pobjede ni do tuđeg poraza. U njegovoj sobi sve je na mjestu, knjige su na podu, pogled na plafonu a slike okrenute naopako. Dao je otkaz na poslu, batalio fakultet, otac mu tepa sa „naša mica propalica“ i majka je naravno kriva za sve jer ga je ona tako vaspitala. Mak ovih dana ne jede puno, tvrdi da je samo duhovna hrana bitna pa je dovoljno što je njegova mrtva strina sita njegovog kolapsa, njen sin je sada dijete koje obećava u porodici. Mak će nastaviti da hrani ptice na prozoru i pije dosta tečnosti.

Ne izlazi mnogo, voli ljude ali ne i gužve. Svi dani su dobri, lijepi dok se dosađuju na polici u bezličnom ramu, ali Mak će pokloniti pet dobrih za dan koji ne liči ni na jedan drugi. Prosjek, još jedna granica koje se plašimo, a ona je uvijek podignuta, ne zahtijeva pasoš, nema čak ni carinske kontrole. U prolazu, na srdačan pozdrav ljubazni ljudi odgovaraju usiljeno kroz zube. Oni to nijesu tako radili. Naprežu glavu i nikako da utvrde čije je ovo vrijeme. Nema ništa protiv mrtvih mumija, one gledaju svoja posla mirne u kovčegu, ali šta ćemo sa ovim živim? Mak im ne zamjera i čeka da konačno stignu u novo doba kada je sve kako ne treba, mlad svijet je toliko drzak da razmišlja svojom glavom.

Subotom ujutru ide sa majkom na pijacu, zbog zdravlja ona ne smije da nosi teško. Mak je tu zapravo zbog

razgovora, koji njegova majka vodi, kao dobar plesač valcer. Ne moraš ništa da znaš, samo da pratiš. On ima vjere u njen novi recept za kolač i spektar boja njene bašte. Ona ni trunku sumnje u njegov novi početak.

Mak svoje snove prostire na papir. Tolike predstave odigrane u njegovoj glavi, ponekad mu se čini da ga budi zvuk parketa koji škripi i samo jedno mišljenje u publici je bitno. Tu je i jedna kuća, na dva sprata sa toboganom. Ne brine mnogo, kaže, kada skupi malo novaca biće u 3D-u i to najboljoj rezoluciji! Svi će moći otvoreno da ih pljuju i gađaju paradajzom! Kao u stara dobra vremena! Jedva čeka da čuje sva pogrдна imena, ne sumnja u kreativnost divnih ljudi, posebno komšija širokih vidika, koji se pružaju skoro do Pančeva. Na kraju premijere, pokloniće se dostojanstveno. Mak svaki dan oblači novu majicu, ali njegove komšije se mogu zakleti da je uvijek u istoj, i da je razrok od šiški koje mu prekrivaju čelo i naravno da znaju gdje ide svaki put kada ga vide sa njegovim ćelavim drugom koji je sigurno bivši robijaš, jer pošten svijet nema išarane ruke. Koga briga što nikada nijesu zapalili ni cigaru, kada po čitav dan slušaju probisvijete koji vrište i mlate glavama. Provjereno, prema izvještaju babe sa trećeg sprata, uveče kada kasno izađu idu i bodu se iza zgrade! Tako mladi, a već...

I što sad neće da budu ugledni advokati nego upisuju one njihove drame i orgije, kome to hrani nervoznu ženu i nezahvalnu djecu? Kome to kupuje nove ajfone i mijenja meso plastikom? Što ne mogu da psuju vladu i krive državu kao sav normalan svijet?

Andela Matanović

ANĐELA MATANOVIĆ, rođena je 1998. u Podgorici. Studentkinja je ekonomije. Pjesme su joj objavljivane u zbornicima Foruma mladih pisaca *Raspoloženi za ptice* i *Ili je to već neko isplanirao*, kao i u časopisu za jezik i književnost SCRIPT.

BUVLJAK

crkva prodaje karte za prve redove raja
sedamdeset posto popusta
do isteka zaliha morala

na šanku u pabovima možeš kupiti vinjak
ili burbon ako ti je te noći posebno
potrebno da plačeš

majka stoji na trgu slobode
jedna ruža – jedan euro
jer sjutra je četvrtak i idemo u bioskop

na ulazu u zgradu jovan prodaje
očeve ploče
kako bi sakupio za jeftini džoint

njena spavaćica noću
otkriva put za portal u nadrealno
zbog čega bih bez razmišljanja
prodao
sve navedeno gore.

ŽELJA

Da mi čitaš Žaka Prevera
dok u pola pet sjedimo goli
na tvojoj terasi na periferiji grada.
Da pijem već ohlađenu kafu
dok na ulici čujem
prvi automobil
uništavajući pritom misao
da smo jedini ljudi na planeti.
Da te crtam
dok čitaš,
da se nasmijem.
A ispred nas da se grad rađa
u novo jutro, sa novim suncem
Na Zemlji,
ovoj Zemlji koja se u zvijezde računa.

Osmomartovsko groblje
Za hiljadu i pet ruža
Plakale su samo ptice
Što ne podnose jesen.
Popiću
Tabletu za „bolje sutra“
I pretvoriću se u ribu
Koju često noću sanjam.
Ovo je grad za proklete,
Za bezdušne, za doušnike,
Za ljude koji ćute.

Emili, obuci dužu suknju,
Govori mi majka
Dok mi servira ribu koja sam
Bila u snu.
Odgovaraj lijepo
Sjedi kao dama
I prestani pušiti,
Dijete drago.
Emili, ne može tako
Obje znamo
Jače su fasade
Od tvojih glupih snova.
Ustajem od stola
I skidam maramu s vrata
Palim crni Ronhill
I izlazim napolje.

Osmomartovski je pokolj
Hiljadu i pet ruža
U gradu groblja cvijeća
Gdje je i korov prestao da niče.

Na autobuskoj stanici
Čekam bolje sutra, ali
Vožnje, zbog praznika
Kažu
Danas nijesu redovne.

Milena Radević

MILENA RADEVIĆ rođena je 1998. u Podgorici. Završila je Gimnaziju „Slobodan Škerović“. Studentkinja je Filološkog fakulteta u Nikšiću, smjer Francuski jezik i književnost.

KADA TREPNEM

Svaki dan je lijep
Otkad dana ne gledam
I snijeg je rajska padavina
Godinama mi pahulja jezik nije dotakla

Stanice su centar upoznavanja
Ovih dana svugdje idem pješke
Na putu do grada sam preskočila sve lokve
U povratku me zapljusnuo auto

Komšija je žirirao prijatelju
Prijatelj se toga ne sjeća već par mjeseci
Banka ima odličnu memoriju

Kada trepnem ne vidim samo mrak
Shvatila sam da nije sve tako crno
I naslonila se na svježe ofarbani bijeli zid

ETO TOLIKO

Otvaram oči i negodujem – još sam živa,
eto toliko volim svoj život

Zaspiš i prije nego mi kažeš laku noć,
eto toliko poštuješ sitnice

Svakog dana je kuća sređena i ručak te čeka,
eto toliko se trudim

Raspremim sto prije doručka, a ti piješ prije večere,
eto toliko držimo do reda

Svake noći guramo jedno drugo iz kreveta,
a zapravo je i suviše širok, eto toliko nam je udobno

Izlazim iz kuće kada ti to poželiš,
eto toliko sam samostalna

Nemamo djecu, problem je u tebi,
eto toliko sam nesposobna

Izjavljuješ ljubav pred drugima,
eto možda ti oni povjeruju

Kupuješ cvijeće da bi komšije vidjele,
eto toliko sam glasno plakala, eto toliko si glasno vikao

Okrenem glavu i prije nego me udariš,
eto toliko sam se već navikla

LJUBAVNE VODE

Ti,
Jezero
zelena mrlja
u zemljanom okviru
Mirna nepredvidljivost

Ja,
Rijeka
ponornica,
krivudava putanja
brze mladosti

Mi,
Stalni iako talasamo,
tajanstveni u dubinama
Suncu priznajemo da
Voda smo na zemlji

MELANHOLIJA

S jeseni,
nostalgično kišan
slivam se niz oluke.
Bolešljivo žut
padam po parkovima,
list izgažen na cesti.
Lokva nepomična
i u njoj par blatnjavih čizama.
Promjenljivo vjetrovit
udaram u prazno.

Smije se žena u prolazu
misli divno je biti mlad.
Ne, gospođo,
ne shvatate,
s jeseni ja sam star.

Jana Radičević

JANA RADIČEVIĆ rođena je 1997. u Podgorici. Studentkinja je germanistike na Filološkom fakultetu u Nikšiću. Osvojila je drugu nagradu na konkursu Ulaznica 2017 za ciklus pjesama *Megalodon Lantimos*. Jedna je od finalista 46. *Ratkovićeve* večeri poezije u Bijelom Polju i 22. poetskog konkursa *Desanka Maksimović* u Valjevu. Radovi su joj objavljeni u pančevačkim *Rukopisima* 40, studentskom listu VESNA i časopisu SCRIPT.

AN AT EM A

jeli smo picu i
gledali sove sa
krovova kada je
komšija promašio
kapiju rođene
kuće

komšiju nikad
nijesmo sreli
pripitog

baš smo gledali
film kada je moj
otac izjavio da
ne voli džeremi
ajronsa
ja volim džeremi
ajronsa

preslabo kao što
je anatema nejaka
riječ za jedno
prokletstvo

prestani da od
orgazma praviš
filosofski događaj,

ja bih tebi donijela
suncokret,
ja bih

moje riječi zvuče
tako lažno kada ih ti
izgovoriš

ja bih tebi donijela
biljku od tri metra
u vrijeme kada
kažeš da ona ne
cvjeta – a zapravo
nijesi u pravu
ne možeš da tvrdiš
– ovo nije
romantičan film –
znam da nije

ali jeste moj život
koji nimalo ne
odskače
možda sam previše
nastrana
za tvoje
poimanje žene

pitao si me ne
mislim li da je
čudno

istog dana sresti
dvije mačke, jednu
potpuno bijelu, a
drugu potpuno
crnu,

pomislih možda je
kusturica blizu

nastavljaš – i
što je samo bijela
bila raspoložena
za igru

rekla sam, ne
sjećam se šta sam
rekla, ali

čudno je i kanda
simbolično

i bilo je

čudno i kanda
simbolično

VJEŠTICA JEDE MENE I BRATA

Moć sna i nemoć pred snom, Nikolina

držim stranu poraženih
latentni smo filofašisti
bez pokušaja promjene geografije
Svjat Dreams sjutra i
ništa od toga
ništa
od svega po malo
pa opet
ništa
provjeravam padavine vlažnost vazduha vidljivost
maksimalna dnevna
i uvijek
samo izlazak užarene lopte
vještica jede mene i brata
već tri dana ne progovaram jer
ako kažem može postati istina
italijanski doktor liječi rak sodom, koješta
Monika 10 dana pa pauza
između neke igre i prethodne igre može biti fudbal
atmosfera stana: drugovi, meni stižu .jpg objekti
zajedno smo ležimo zagrljeni
kaže mi da je napravio glupost
zašto je uopšte na tim slikama, nervira se
opet ih gledam, nijesu provokativne ali su prisne
pro-vocation
provocation ovdje nije poziv na mišljenje
izlazim iz zagrljaja
sjedim naspram njega

kažem mu nešto kratko
i gleda me pravo u oči
kaže mi kako mi je u svakoj rečenici nešto sebično
i samo ja sebi ja ja ja
san
i poslije toga tonem tonem tonem
livada i ljubičaste planine
kao u ratnim filmovima
sati između 9 i 11 uveče
a tek je padao mrak

HHHRANA ZA PINGVINE

fizičke osobine

- vrlo prilagođeni životu u vodi
- tuširam se svaki dan √
- ostati 20 min, plivati čak 36 km na sat
- kada plivamo lagano koristimo samo noge
- na kopnu smo vertikalne i nikako drugačije
- više ne pokušavamo – jednostavno ne letimo

u google kucam pingvini ishrana

wiki kaže uredi

SUVENIRI, F-JA I ZNAČENJE

dok vrhom ajfelove kule
kidam dobro ujačenu omotnicu novih knjiga
mila baca avion po kući
pravo u peć, rekla je
za avione je najvažnija aerodinamika
nemam pojma šta je to učiću u školi, kaže ona
i navršava šestu godinu
na frižideru je pravo mrijestilište suvenira
tzv. sakupljači prašine
mjesta na kojima nikad nijesmo bili
(pokloni od ljudi koji uvijek više vole sebe)

ČITAJ DALEKO SMO OD TOGA

on ima biblioteku piše i misli da je pisac
kao i svi na ovoj zemlji
on ide u Zagreb, tamo ga čeka lektorka koja mu uvijek
debelo naplati

a on nikad nije zadovoljan
ubijeden da će osvojiti Nobela
nosi dvije torbe pune svojih svesaka
smiješna mu je riječ cucumber
smije se dugo i glasno
kaže previše je tunela
kaže da se samo zgužva brdo
kaže da nas nema
potrebno je povući se i sagledavati stvari
odvijaju se bez našeg
visoko cijenjenog prisustva
ne doživjeti poraz a gledati eyes wide shut
veliki roman samo što nije, toliko je uzbuđen da mi odaje
čak i naslov

promijeniti mjesto stanovanja
istražiti ljude oko sebe
jer zašto nam profili služe
tek onda – osjećati se sigurno
sigurnost stvorena zbog nedovoljno dobro sačuvanih podataka
sad znam sve o vama
a vi?

DIRERAVANGARDNA

koliko vjerujem u to
da sam ti obećala
da neću
on razmišlja puno
i sjeća se svega
 direr je ćutljiv
 direr je ozbiljan
 direr je skroman
kada gledam ljude
vidim nauku o tijelima
kada ljudi vide mene
vjerovatno ništa ne pomisle
ja i ljudi živimo u strahu da nam se nekad nešto ne dogodi
je i ti razgovaramo preporučujem ti film, kažem, makar
 jednom odgledaj ga bez sigurnosnih trejlera
ljudi me ne čuju a ja im govorim
 direr je ćutljiv
 direr je ozbiljan
 direr je s k r o m a n
nekad radim stvari zbog kojih se osjećaš bolje
ponekad kasno uveče ljudi dobiju obličja
internet postane bitna institucija
za pronalaženje svijeta i sahranjivanja sebe
upravo sad ne budi to što jesi jer
 direr je ćutljiv
 direr je ozbiljan
 direr je skroman

KADA NIKO NE GLEDA

obična lampa po definiciji – ružna
povremeno se javi zvuk, traje svega jednu milisekundu
a liči bilo kojoj milisekundi Betovenove
Für Elise
pitam se gdje si
i pitam druge
obična lampa po definiciji – plava
baciti se u ledeno prostranstvo vode naučiti plivati
poslušati velikog Hegela
prepoznaje me po užurbanom hodu i nesigurnim koracima
govorim o nerješivosti problema
koji za njega ima rješenja
ne razumijem – to ne treba da me plaši
na kraju ćemo ionako svi pomrijeti usred
neke glupe smrti
uništiće nas pravnici, ekonomisti i retoričari
-ti vrijeđaš sve hendikepirane ljude
 kada pomisliš na negaciju života
 pri gubitku bilo kojeg od 5 koja imaš!
samo kada niko drugi ne gleda
pokloni mi čarape na ovčice
kada niko drugi ne gleda
mi smo ionako djeca
kada niko ne gleda
ti si veći pjesnik nego ruka koja ovo piše
toliko je jednostavno
uspiješ da ne misliš ništa – dugo

i ne osjetiš
ništa – skoro
bravo
majka kaže da najmlađa ćerka pretjerano plače
a ja plačem majko i dalje

MEGALODON LANTIMOS U EPIZODI ČEREČENJE PSIHE I JEZIK KAO SMICALICA, OGLEDI

samante još uvijek žive u meksičkim serijama
istorija je fluidna
talas sam vibrirajućih elektromagnetnih polja
kada dostignem brzinu 300.000 km/s zovu me svjetlost
kada se prelomim tu je sto milijardi puta
sto milijardi zvijezda i opet je mračno
zemljina površina nije za stvari koje je napravio čovjek
na national geographicu sam prvi put otkrila darvina
kao što je gustafsson otkrio svoje pjesme jer su one nešto
što se otkriva

kad već egzistira preostaje samo da se otkriva
Zamišljao sam sebe u blizini svih činova stvaranja
Um postaje kaos radosti
da li je zaista moguće zadržati se na Jednom
pod uslovom da nijesmo lajbnic
pred drugima smo racionalisti, po potrebi konformisti
u sobama sebično mazohisti
u prirodi postajemo mistični
u školi su nas učili da nikad ne počinjemo sljedeću rečenicu
istim slovom
pri tom nijesu naveli izuzetke

ušla sam u časovničarsku radnju spremna da kupim
džepni sat koji nije na prodaju
godina je 2017.
i sredina nije ruralna
mada središte jeste
u takvim se trenucima uvijek sjetim dikensa

velika prevelika megalodon očekivanja
vode nas samo tamo gdje žele da odemo
uče nas samo toliko koliko treba da znamo
zato rječnici koštaju više, jezik je skupa tečnost
a male umove je uvijek lakše kontrolisati
vitgenštajn bi ovdje stavio tačku

KAKO SE TO MOGLO DESITI

sve je to dubina
i dalje početak, uvijek nečega
odložen jer treba
mislimo da treba čekati
a koralni su životinje i mogu biti plavi
četeri bekeri kako se moglo desiti
zooplanktoni i fito-
planktoni
u srijedu idemo na more
kaže moja sestra i zapisuje
pametna piše a budala...
ljudi proizvode polipe pa ih pretvore u apsurd
pa im žan pol jebe mamu
doktore šta mi je
postmodernistički užas može biti ozbiljno
kako se to moglo desiti
sanjao sam da sam bio solidan
bio je ponedjeljak kad je rođen nihilizam
a mi u srijedu htjeli na more

TEHNIČKE GREŠKE NA ŠKOLSKIM PRIREDBAMA

multiartizmus ljudi nijesu kadri da pojme
sirovi seks postmoderne
samo hronična pospanost na školskim priredbama
pri izvedbama

uvijek samo nečije djece
više se ništa ne dešava u tim našim školama
nemaju pojma šta to radim
nemaju pojma čime se bavim
postoji glas – čist echo
i prija, smiruje
u moru fraktala treba naći mir
a nalazimo samo P^2 površinu površ
vrtoglavo hičkokovski confusing
i dobro nam je
rastave nas spajamo se
i sol le vit spaja sva ili, i, i ali
spaja što nikad nije usamljeno
ali nikad nije ni zajedno
pitanje šta me inspiriše je nestabilno jer inspiracija je mit
izmišljena apstraktna
odrediti sebi radno vrijeme za posao koji niko ne plaća
šta me raduje?
u slobodno vrijeme prodajem
a
na
na
se
na tajlandu

šta me raduje?

prodaja egzotičnog voća na tajlandu

šta me raduje?

prijatelj mog prijatelja sanjao je kako prodajem neke
voćke na tajlandu

šta bi na to frojd rekao

kad sol le vit šalje razglednicu ona je

istovremeno na dohvat ruke i u nedodiru

Marko Stanojkovski

MARKO STANOJKOVSKI rođen je 1998. u Podgorici. Student je srpskog jezika i južnoslovenskih književnosti na Filološkom fakultetu u Nikšiću. Objavljivao je u zbornicima: *Raspoloženi za ptice*, *Ili je već neko to isplanirao* i književnom časopisu SCRIPT. Jedan je od finalista 47. *Ratkovićevih večeri poezije* u Bijelom Polju.

U NOĆIMA PRAZNIH FOTELJA

U noćima praznih fotelja
rađaju se vile i bauci.
Crvene resice ćilima kupe čežnju
što pada poput kiše sa trepavica naivnih.
Munje osvijetle okno naočara
iza čijeg stakla vire dva crna kratera.
Sofa izgleda kao da je do maloprije
neko zamišljeno sjedio na njoj,
puštajući ideje da jure po zraku nalik oblacima.

Fotelje sanjaju kubanske verande
na kojima čela sunčaju njihove daleke rođake.
Klate se u vrelim podnevima
obložene debelim slojem finog duvana revolucije.
Škripom pozdrave stare bicikliste
kad donesu prve zrake sunčane lopte
umotane u sive redove zgužvanih novina.

Pjesma fotelja čuje se u mraku antikvarnica.
Na tavanima šapuću zaboravljenim knjigama
o vlažnim podovima podrumskih grobnica
u kojima leže njihovi posrnuli preci.
Otvorenih utroba, nagrižene vlagom
nježno se predaju zubima dlakavih stvorova.
Mjesec im ispiše epitaf na naslonu
stidljivim sjajem tek rođenih zvijezda.

Šahovske figure gube svoj smisao
i povlače se u tamu prašnjavih kutija
odavno sakrivenih pod krevetima.
Časovnici prelaze posljednje metre maratona
ukršćajući kazaljke pred konačan odlazak.

U noćima praznih fotelja,
Sve su bajke odavno završene.

DIM CIGARETE

Dim cigarete
se ponovo šunja žicama gitare.
Tenesi Vili u džepu,
Tenesi Viski na stolu.
Žak Danijels, veliki Rodeo.
Na podijumu Majls Dejvis, prva truba.
„Dog’s Bark“,
misteriozno mjesto.
Večeras se vraćam u pedesete.
Koncertne hale ispunjene školjkama.
Magični prsti na krvavim dirkama.
Više nijesu bitni dani koji dolaze
ili prethodni sati čiji smrad
još uvijek osjećam u kosi.
Kapitalističko đubre klizi kao nikada prije.
Vino je umjetnost kojom ću prizvati Hendrixa.
„Wind cries, Mary“
može učiniti ovu noć vječnom,
pretvoriti zavjese u laneni čaršaf,
izbrisati patnju iz Ginzbergovog „Urlika“.
Nježna melodija može promijeniti svijet.
Samoća se šepuri zimskim ulicama.
Tri sitna sata.
Vrijeme kad duhovi izlaze iz svojih rupa,
čas u kome sjenke izbijaju iz trotoara
i bude uspavane paukove u muzejima.
Sjedim na mostu i doživljavam katarzu,
slušam nasilan smjeh sa druge obale,

govorim Bukovskog zbunjenim ribama,
pepelom crtam osmijehe u pijesku.
Možda bih noćas primio topao glas
umjesto gorkog katrana.
Sigurno ima bolji ukus
ili bar manje boli.
Ali samoća želi da ostane u gradu.
Kaže da takav oblik patetike
još nije dovoljno ispitala.
Zima podržava zvuke Fendera,
dim umorno silazi sa žica.

NJEŽAN DODIR ŽENE

Nježan dodir žene čini da
tijelo protrne u noćima punog mjeseca.
Dok vukovi zavijaju, njene se oči
kao dva tamna jezerceta
pretvaraju u potoke.
Šapat usnule dive može ugrijati plućne hodnike,
ispuniti grudi čežnjom za boljim životom.

Glas žene koja ne postoji me proganja.
Pjegava silueta češka mi kožu,
a kiša jesenjeg lišća kupa
našu malu kolibu.
Zidove ne može odnijeti vjetar,
oni su građeni od uzdaha noćnih ptica.

Seks nije vođenje ljubavi.
Snošaj skrnavi ono što zovemo magijom.
Vođenje ljubavi je
stidljivo kivanje koje dopire iz kuhinje.
Čarolija je očajno paljenje cigarete
kako bih ponovo našao
dva meka obraza među oblicima dima

Nježan dodir žene čini da
ruža u mom džepu ponovo procvjeta.
Matursko veče u koje ulazim sam
samo je mračan period od par sati.
Ovo nebo nije posuto zvijezdama
što liče na drhtave zjenice.

Miris požude dopire iz zrna kafe.
Sitne usne podsjećaju na
komadiće crne čokolade.

Pjegice na malom licu su galaksije
koje nikada nećemo otkriti.

Nježan dodir žene nestaje u magli,
a kiša jesenjeg lišća kupa
našu malu kolibu.

MALI ČOVJEK

Ja sam mali čovjek
što mijenja svijet.
Pahulja što pleše,
voz koji nestaje u daljini.
Putnik bez odredišta,
zemlja bez zakona.
Ja sam anarhija
i ateizam.
Springstin koji mokri po dogmama,
vojnički san o porodici.
Zvezdano nebo u očima dječaka,
šibica što dogorijeva u grudvi snijega.
Promrzli student u skućenoj sobi,
krv na licu tvoje majke
ponosno suprotstavljenom očevoj šaci.
Vlaga u užeglim kancelarijama
i hor žaba pod prozorom.
Ja sam biljka koja pobjeđuje novac,
osmijeh na licu uličnog svirača.
Zlatnik u ruci prosjaka
i šolja čaja ukrašena laticama ruže.
Ja sam stih koji si jutros pročitao
ne nalazeći u njemu ni kapljicu gorčine.
Energija što moć koju imaš
pretvara u život za kojim žudiš.
Savjest koja pokreće potoke uma
da žubori duž čitavog tijela.

Ja sam mali čovjek
Što mijenja svijet.

PRAH

Mi smo prah svijeta.

Negdje su u tami
zapisani naši snovi.
Polako se budimo,
gledamo fudbal,
pijemo dobar viski
ako imamo dovoljno
sredstava na bankovnom računu.
Posmatramo zalazak sunca.
Tako treba.
Možemo zapamtiti iskre
prije nego zaspimo
ili dočekamo zoru
u nekom zadimljenom pabu
crtajući iskrivljena lica
po podmetaču,
pitajući se kuda
odlazi sav taj dim.

Čitamo porno časopise,
gorimo u paklu,
a ipak,
on ne može da se digne
previše je slab i stidljiv
poput čovjeka koji
mi veselo nazdravlja
sa druge strane
dok njegov prijatelj

izvlači novčanik iz
mog džepa.

Provodim noć na plaži,
čekam da more prestane da šumi.
Uvijek sam mrzio taj zvuk,
još od one noći kad se niko nije pojavio
iz talasa.

Nijesam osnovao rokenrol bend,
probao heroin,
naduvan slušao melanholične
jeca je Peti Smit
dok nestajem u pijesku
na kom su osnovani Dorsi,
iz kog je izašla ona
kao fatamorgana,
jedva primjetna.

Večeras bi mogli započeti rat
ili pijani gledati Tarantinove filmove,
svakako ću na kraju povratiti po podu.
Mogli bi otići na drugi kraj svijeta,
samo tako,
Florida noćas zvuči vrlo primamljivo,
Route 66 and a yo ho ho.
Jeftine cigarete
obećavaju rak.
Naša pluća su kosmos.
U oči tonu nam oblaci.

Jurimo ka suncu.
Naše sjene najljepše gore.
Bila su to dva divna leša
što trunu pored ceste.
Uvijena u jutarnju rosu
čekaju da se probude.

Vrijeme je.

OZ

„Prvi put u Americi?
Biće uzbudljivo.“

Tihi glas je rekao.

Tih dana se činilo da je sve u redu.
Igrali smo karte na plaži,
pili sok od limuna,
slušali radio,
čekali noć kako bi razbili monotoniju.

Opojna aroma nostalgije
plivala je po vodi,
miješala se sa teškim smradom
asfalta,
izbetoniranih ulica,
posmatrala me negdje iz krošnji.
Vjetra ni na vidiku.

Mislio sam da otplovim.
Sunny Bay,
ili neka mala laguna.
Češkao bih se
dok more isparava.

Sanjao sam takav dan.

Imao sam osamnaest.
Želio da putujem.

To je bio
najsumorniji,
najdosadniji,
najmizerniji
grad.
Jedan od onih koji vremenom
poprime sve nijanse
kisjelo sive boje.

Lijepo bi bilo biti prljav i buntovan
na nekom drugom mjestu.
Na mjestu gdje bi to
imalo neki smisao.
Provesti život u jednoj zemlji
bilo bi ravno samoubistvu.
Nećemo umrijeti ludi,
nećemo patiti,
Nećemo
živjeti.

Dobićemo na lutriji
brdo zelenih karata.

Mravi mirno otpozdravljaju.
Čudno je posmatrati
pernate trkače odavde,
izlizane poput cigli
na stazi ka Ozu.

Blizu smo
propasti,
sreće,
gadosti,
kapitalizma.
Ne podnosimo ideologiju
kojoj se priklanjamo.

Par godina radimo
Par godina padamo.
Avion se srušio.
Imigranti su na ulicama.
Gledaju u krošnje.

„Prvi put sa ove strane?
Biće uzbudljivo“,

Tihi glas je prošaptao.

MELANHOLIČNA IRONIJA BEKIMA SEJRANOVIĆA

„Ne mere bolan ćojk svirat kad ga nema“

Izigravanje nedodirljivih ptica.
My name is Nordic Terminator.
Gužvanje ostataka utrobe
poput parčeta sivkastog papira.
Traženje kapi patetike
u oštrom štivu.
Napadi mučnine,
mijenjanje emocija,
izraza lica
poput ratnih vihora
na balkanskom tlu.
Želio bih imati cigansko srce,
svirati na pločniku pred hotelom
iz kojeg još uvijek dopire
miris hašiša.
Andrić je ponovo zapalio
„Travnatu hroniku“.
Noć pravi strance
od ponosnih državljana.
Djeca se bespravno rađaju
od Vardara pa do Triglava.
Jugoslavija je bila Titova kurva.
Sada svaki njen ud
živi zasebno.
Negativci iz „Alana Forda“
ih pakuju u najlonske vrećice
koje po cesti Evrope

razvlače galebovi.
Na njima otisnute
krajnja i početna tačka puta:
„Nigdje, niotkuda“.

ŽELIM NAPISATI PJESMU

Želim napisati pjesmu
o jednom jutru u Veneciji
ali znam da nikada
neću stići do tamo.

Možda u raju dočekam taj tren.

Da sa balkona upijam mirise
tek ispečenih brusketa
i zamišljam sinjorite
kako se šepure ispred duždeve palate.
Slušam pjesmu mamurnih gondolijera
koji se pojavljuju iz jutarnje izmaglice.
Polunag, razbarušene kose
na trgu Svetog Marka
posmatram džeparoše
kako uvježbano izvode svoj ples.
Maske privlače finu gospodu dubokog džepa
kojima su stare odavno dosadile.
Pogled kroz prozor liči na skupe slike
u čijim se bojama izgubim dok šetam galerijom.
Obrisi tijela u raspadanju
dok ih žurno prevoze u bolnicu.

Brodovi pristižu.

Na mom jastuku spava tuđa glava.
Ni ne pomišlja da sačuva sitne sate
u tri-četiri reda.

Želim napisati pjesmu
o jednom jutru u Veneciji
ali znam da nikada
neću stići do tamo.

Možda u raju dočekam taj tren.

BERLIN

Berlin noćas
depresivno gleda.
U njemu se susrijeću čudni ljudi.
Sapliću se,
stoje za šankom,
naručuju svjetlucave koktele,
na jezicima igraju vesele tablete.

Berlin liči na staru knjigu,
moguće Jonesko,
„Ćelava pjevačica“.
Mora da sam je ranije sreo,
kakva podudarnost.
Bilo je to sinoć.
Moja soba,
krevet koji će biti napravljen
Za par dana.
Beket odlazi,
Beket je pod stolom,
Beket pije pivo,
Bog je vrhunac drame apsurdna.

Berlin pokušava da me izbaci napolje.
Moraću da nađem neki drugi lokal,
ovo mjesto je previše fino.
Muzika, bluz, Bili Holidej,
dama koja čežnjivo maše sa ulice.
DJ je sigurno imao takvu ploču.

Podgorica noćas
sumnjičavo gleda.
Neko je zapalio Berlin.
Zid je i dalje živ.

DAN KAD SAM UPOZNAO TARKOVSKOG

Hodam po travnatim poljima.
Okolo mene gore kuće,
jauču majke,
djeca pokušavaju
da se prisjete onih par mjeseci
prije rođenja.
Bolnička kola odvoze starce,
apokaliptični kadrovi nestaju
u černobiljskim zrakama.
Sunce se povlači ka šumi.
Puškin se sprema za skok sa police.
Očerupane kokoši se
šepure pred ogledalom.
Staljinizam podiže zidove,
umjetnost tone u blato.
Očevi ćute, sinovi kreću u rat.

„Da li je ovo (k)raj?“

MALOGRAĐANŠTINA

Jutros sam slušao ptice.
Pet minuta jutarnjeg daha.
Šest koraka kroz užas modernog doba.
Sedam stepenica do sobe.
Popijena čaša mlijeka,
napola prekinuta jabuka.
Ređanje pojmova od juče
u svesku koju ću spaliti sutra.
U petak ću zaspati u devet
kako bih u subotu mogao da se probudim.
Malo ću čekati omiljeni program na radiju
i čitati dnevne novine.
Neko je pucao na glumca u pozorištu
i uspio da probudi čak sedmoro
velikih poštovalaca teatra.

Moraću jednom da slušam ptice.
Jutarnji program postaje dosadan.

SJENE

Sjene su noćas blizu,
igraju poker na plafonu.
Luster je poput ringišpila.
Vesele Njemice veselo skaču.
Francuska kao napeta nimfomanka
juri olovne vojnike
po stanu.
„Vrlo neuredan život vodite“.
Našla je tragove karmina u uglu.
To je samo Mulen Ruž.
Tuluz želi da poziram.
Ličim na kartu stare Evrope,
međunožjem teku
vinska polja Italije,
čizme plutaju ka Bermudi,
Picollino sanja
peripetične snove.
Gušim se u
smradu ponosnih predaka
obješenih po zidovima.

Sjene šapuću stihove
lutkama
u mračnim izlozima.
Dobri ljudi pate
po haustorima.
Stepski vukovi
odlaze na pijanku.

Uštogljeni Kostić
previše uljudno pozdravlja
sa obližnjeg bilborda.
Perverzija romantičara
dostiže vrhunac.

Sjene odlaze na Mars.
Planeta je u posljednjem
stadijumu čovjeka.

USNE

Jutros sam zaboravio
da ponesem usne.
Mali rozikasti par,
često je dolje u ladici.
Naglas sriče
razne žalopojke,
liže požutjele stranice
mojih starih dnevnika,
voli da naglašava
početke himni
u trenucima
totalnog orgazma.
Euforično oh
propraćeno redom
kratkih ahova.

Sada sigurno ljube
sliku Lili Marlen,
prizivaju Hitlera,
nerviraju fotografiju
pijanog maršala.
Hej haj hoj,
njegov dah
bio je mnogo ljepši.

Pokušavaju da zapamte
šta je to katarza,
koketiranje
koker španijel.

Ko uopšte kupuje to đubre?
Karling kao Karlin
klizi njihovim rubom.
Matori gad je
imao šta da kaže.

JEDNOM SAM SANJAO SMRT

Jednom sam sanjao smrt,
njen kisjeli vrat
prekriven naboranim otiscima prstiju.

Svirala je violončelo
i molila me da je čekam
kraj mosta šuštećih koraka.

Mirisala je na poeziju,
umrljanu karminom
i uvaljanu u svakodnevicu.

Rekla je da je tu samo jednu noć.
Sjutra će posjetiti muzej voštanih figura
i pretvarati se da nije kriva.

U svakoj njenoj rani sam našao život.
Njene grudi su mirisale na narandžino ulje
i Kjubrikovu masnu kosu.

Nikad je više nijesam vidio.

Samo sam čitao Jesenjina
i zurio u crne ljude
na plafonu.

ŽENE GODAROVIH FILMOVA

Žene bi trebalo praviti
po ugledu na one
iz Godarovih filmova.
Buditi se kraj
ledeno hladnih plavuša
čiji pogledi puni prezira
popločavaju put do ludnice.
Udarati u zidove visokofrekventne tišine.
Ukrštati trake dima
sa djevicama
koje niko ne zaslužuje.
Lizati med
ili slušati Koen
dok ponovo gledaš „Breathless“.
Scena bez kraja,
hotelska soba od par kvadrata,
Beti Bup i hiljadu puta ne.
Zamišljena figura sa
Renoarove slike
koju si odavno
prestao da čekaš.

Trebalo bi zapaliti planetu.
Poštedjeti jedino Pariz.
Onako zamišljen, modrih očiju,
utisnut u njegovo jutro,
tražim prozor prostorije
u kojoj sam bio Belmondo
sa šeširom na glavi.

Jedino je njoj dobro pristajao.
Citirala je pisca sa kojim je spavala.
„Tuga ili ništa“.
Nepomične usne Džin Siberg
najavljaju rađanje
divljih palmi feminizma
i smrt žena
iz Godarovih filmova.

BIG BANG

Svijet se rađa iz zrna soli,
sudara kapljica svježeg boje
otrgnutih sa kista slikara
osvijetljenog oreolom.
Iz prvih stidnih dlačica arhanđela
noktiju uraslih u tanko meso.
Siluete planeta se skrivaju na freskama.
U očima Madone, opijene tjelesnim sokom demijurga,
pod haljinom Jude, razapetog među surf-daskama.
Star child, električni Isus sa gitarom pod miškom.
Man who killed the sixties ili samo novi Mesija,
lagano podiže palac na autoputu ka Edenu
i nestaje u gasovima kočija novog doba
sa tablicama od jeftinog lima,
kičasto pozlaćenim slovima – MAN SON.

SAYAT NOVA

Dan je počeo zaboravom
Genocida nad bajkama.
Petnaest izgubljenih snova
U tami ćelije Paradžanova.

Noć je rodila novo sazvježđe
Na rošavom filmskom nebu.

U svijetu pjesnika i leptirova
Čuje se škripa zrna nara pod zubima.
Podsjeća na plač novorođenčeta.
Sjenke zaboravljenih predaka
Imaju njegovu boju.

SATI

Zvuci fanfara dopiru iz ormara,
Gube se u očima voštanih figura iz naših snova.
Boje jutra na limenim krovovima
Klize niz oluke u kofe za kišnicu,
Miluju vlati trave i gase fenjere svitaca.
Lavirintima naših umova lutaju čudovišta.
Pogrbljena, umorna od prethodne noći,
Od starog plesa mitskih bića
Pred previše znatiželjnim iskrama novog poretka.
Daske koje više ništa nemaju da kažu
Pokorno savijaju vratove pod stopama polubogova.
Zveckaju sati u kojima prestajemo da
Tražimo imena svojih potomaka
Među redovima tuđih knjiga,
Taložimo stihove inspirisane greškama,
Tijelima uzidanim u mulj riječnih tokova,
Prašinom na pragu hramova drevnih naroda,
Godinama koje su pojele kazaljke,
Namršteni putnici univerzuma
Sakriveni u neprimjetnim džepovima kaputa.
Kiša vina nagriza oblake natopljene sjećanjima,
I to je jedina muzika koju još možemo čuti.

WELTSCHMERZ

Melankolija je žena u bijeloj haljini
Koja ispija posljednju čašu crvene istine.

Melanholija je hladan šumski vjetar
Što noktima kida meso sa obraza.

Melankolija je poljubac dive
Usana umrljanih čokoladom i rumom.

Melanholija je lavirint tihih hodnika
Pod ostacima duševne bolnice.

Količina kisjele slatkosti mazohizma
Stvar je laganog trzaja jezika.

ITALIJA

Pjenušavo vino
I par zrna soli.
Odsjaj jutra
Na zreloom grožđu.
Glasovi drevnih bogova
U dahu Andree Bocellia.

U pijesku maketa
Zaspalog rimskog carstva.

Nikolina Tomović

NIKOLINA TOMOVIĆ rođena je 1998. u Podgorici. Studentkinja je Pravnog fakulteta u Podgorici. Osvojala je nagrade za kratku priču. Bavi se novinarstvom, volonterskim i humanitarnim radom.

Kovačnice od kojih vrvi u glavi.
Kujem ti stihove,
u tijesnoj kovačnici na vrhu zgrade.
Ne puštam ih napolje,
glasnice su nesigurne stepenice,
mogu zaškripati kod prve riječi,
od uzbuđenja što vide prozor u svijet.
Kujem ti stihove,
od pogleda i osmijeha.
Pretvaram ih u plemenite metale,
ravnodušne na rđu i klaustrofobiju.
U mislima bradatih filozofa sa drvenim lulama,
odluke nepokolebljivih imperatora u vanrednim situacijama.
Vruće je i zagušljivo.
Na visinama je vazduh rjeđi,
svaki udah je lopov pod rizikom.
Peć se bori sa naletima vatre,
žar je spreman!
Ruke su osnažile od zamaha olovkom
i oblikovanja živih spomenika.
Kujem ti stihove,
među oblacima od rijetkog vazduha.
Njima kupujem kiseonik,
u tijesnim kovačnicama od kojih vrvi u glavi.

Jutro je pametnije od večeri?
Cjelodnevna motivacija:
Pokrivena stopala su najava za mir.
Tišina prigrli mrak kada iznenada odjašu
na put popločan šljunkom.
Mrvi se pod koracima oglašavajući dolazak.
Nebo je najplavlje kada sklopi oči,
a jutro se ne nazire ni u narednom životu.
Uz vrata se švercuje snop svjetlosti.
Sjenke naplaćuju porez.
Zavjesa je rastegnuta do ćoškovia prozora.
Linija zaštite za stogodišnji san.
Rampa na granici svjetova.
Strana ka zidu je ljepša
šteta što papiri sa stola bulje u nju.
Mora se suočiti.
Ne okretati leđa.
Pazi da joj noge ne izgube putanju kreveta
problem pod njim traga za prilikom.
Opet,
pored svih noćnih nemani i smrti u malom,
osjeća se sigurnije nego danju,
stoprocentno živa.
Ukočena u čudnom položaju,
pokriva se do grla i spokojno odlazi da spava,
dok je sutra gleda iz ormara.

POSLJEDNJI REVOLUCIONARI

Posljednji revolucionari
Okrenuti sprijeda, gledamo iza sebe.
Jesmo li ovdje ili tamo,
odakle se sutra ne vidi,
a danas je izgubljeno u prostranstvu gužve.
Izdigli bismo se, spasli!
kad bi pokušali da nas uguše.
Ne pokazuju snagu, čuvaju se.
Bez iskušenja za posljednje revolucionare!
Drugačije je sa izgovorima.
Čuvaju nas u blizini,
niti guše, niti ostavljaju.
Malaksali smo i lijeni
dok visimo u vazduhu, oklembešenih nogu.
Gledamo kišu, priželjkujući uragan,
podjednako nespremni za oboje.
Ošamućeni čekamo da nas istrgne iz ništavila,
koje istovremeno živimo i mrzimo.
Antonimi, paradoksi, oksimoroni,
naša vječna istina.
Praksa na koju se pozivamo.
Teorija koju ne znamo.
Sve su prežvakali i ispljunuli pred nas,
zainteresovane, otvorene i slobodne.
Suvo je i gorko u ustima i u vazduhu.
Čitamo jučerašnje vijesti pod današnjim datumom.
List za listom najavljuju kišu.
Dobro je,
taman da njome isperemo usta.

OSAKAĆENI DOKAZI

Ostaju fotografije.
Množine
više nemaju važnost.
Naizgled znaju sve.
Okrivljenog i oslobođenog,
mjesto i vrijeme.
Prerušeni, nijemi svjedoci
koji pred satom
mogu samo da ćute
i gledaju nevino.
Sjećanje prezire
njihovu pantomimu.
Trenuci se gube,
bježeći u par santimetara
Boje i papira.
Zastarjeli slučajevi
nasloženi u albumima
na dnu posljednje fioke
koju ne otvaram
ni praznicima.
Punim je,
pretjerujem,
svake godine.
Jednako revnosno
pakujem i zaboravljam.
Proces.
Smjena.
Fabričko podešavanje.
Racionalna potrošnja.

Marija Vesković

MARIJA VESKOVIĆ rođena je 1994. u Podgorici. Studentkinja je četvrte godine Pravnog fakulteta. Pjesme su joj objavljivane u zbornicima: *Raspoloženi za ptice*, *Ili je neko to već isplanirao* i u studentskom časopisu VESNA Filološkog fakulteta u Beogradu.

Gledaš blijedo

I pokušavaš da upiješ značaj onog što ti se servira

Još jedan u nizu terorističkih napada

Polovina grada sravnjena sa zemljom

Hiljade sudbina sravnjeno u jednom štamparskom broju

Ugašeni životi se naziru na crno-bijelim slikama malog
formata

Da ostane prostora za proklamacije istaknutih ličnosti

I dok padaju u drugi plan

Interesuješ se kolike su šanse za padavine u centralnom
dijelu.

Neostvarene ambicije me šibaju po obrazu
Nosim kaput sa postavom od sastruganih snova
Negdje pod noktima čuvam zdravu DNK
Fosilne dlake zauvijek su napustile moju lobanju
Od nježnosti mi izlaze ospice
Mažem se grubošću svaki dan
Nikad mi je ne ponestane
Hrane me radnim danima
Na pauzi od pet min
Nikad ne tražim više
Pijem laži
Zaslađene obmanom da ih lakše progutam
Nekad se zagrcnem od prevelikog komada apsurd pa me
udare sa svih strana
I onda bude sve u redu
Napravim pauzu od nedelju dana
Ali ne umirem
Apsurd baš zna da zasiti
Dan smatram uspješnim ako povratim poslije svakog obroka
Tako održavam kilažu na granici između skoro da je živ
i šteta još nije umro
Radim kao da sutra ne postoji
Znam da je tu
Ali ga još uvijek nijesam upoznao
Stvoren sam kao šraf koji može svakog trenutka da ispadne
I huka i dim će nastaviti da cirkulišu
Jer sam ništa bez cjeline

Ako se odvojim baciće me na izgubljeno-izgubljeno
Niko ne želi da me nađe
Utapam se u unaprijed osmišljenu mašineriju
Dok ne odem niz kanalizaciju.

Na ekranima je sve što nam je potrebno
Nikad nijesam želio da me neko zaista dotakne
Zaboravio sam kako to izgleda
Potrebno je tražiti zabranu prilaska emocija
Pečatirati
Ovjeriti
Provući kroz metalne obruče
Faksirati
I onda držati na zidu kao uspomenu na malo potencijalne
bliskosti
Negdje sam izgubio njen broj telefona
Preturio sam sve
Našao daljinski
Postponovao mogućnost topljenja kalupa
I zakovao očne duplje zvučnim ekserima
U smjeni slika čujem dolazak apokalipse praznih glava
Ali signal se brzo vraća
Pa se ponovo resetujem na fabričko podešavanje.

Mirko Vukoslavović

MIRKO VUKOSLAVOVIĆ rođen je 1995. u Podgorici. Student je treće godine Fakulteta političkih nauka, smjer Evropske studije. Član je Foruma mladih pisaca od februara 2017.

OPOMENA

Alanovi Fordovi
Mali Veliki junaci
Ruže im na trgu cvjetaju.
Dedovina i nostalgija,
Niče i antitradicija.
O Zemljo otvori se.
Samo egzekucije broje se.
Što su su očevi gradili,
Rulja će srušiti.
Za dom spremni
Dedovina i nostalgija
Niče i antitradicija.
Utvare prošlosti se bude
životi venu na ulicama
svjedočanstva kao opomena.

AVLIJA

Živimo u bašti navika,
taoci prošlosti
dok su bašte pod korovom.

Neko će već to pokositi.

Dok sjedimo u Porto Montenegro,
čekamo da se otvore porte Skadar Lakea,
a zelenilo se neće ovaploditi samo od sebe,
tagujemo ekskluzivno mjesto,
životarimo...

I svi sveci,
pusta ulica
u trbuhu zvijeri.

Sanjaš o žabljoj perspektivi
među oblakoderima
vidiš svoje tajne
u pogledima stranaca

ne zanosi se,
pusti čovječe
pusti me,
pusta ulice

u trbuhu zvijeri.

Stojim na mjesecini.
Nag.
Zavijam.
Hladnoća prodire u zelene kosti.
Hvata me jeza,
obavija srebrne zmije
oko nadražene kože
krv
navire kroz stablo arterija i vena
strah je u cvatu.
Mračne ulice, vitlaju
kao grane koje
nikog
nijesu grlile,
sreli smo se.
Zavijam.

MIRIS BADEMA

impulsi lociraju strast
prislonim lice uz tvoje
prstima detektujem
simetriju
tražim šemu

definišem tvoju ljepotu
iznova i iznova
(osmijehne se)
njušim ti kožu
miris badema

VERNOREKSIJA U VELJAČI

(poznaj)
žurim ulicom
zurim u zelenilo
oštri vjetar
me ne sprječava
da listam zbir pjesama
februar svira
tonovi draže kožu,
komešanje i
mašta počinje da prede

sadržaj

Luka Boljević

ISPOD LIJEPOG PLAVOG DUNAVA	7
<i>Religijska rješenja</i>	8
RAZMATRANJA O BOGU	9
<i>Lov na velike riječi</i>	10
<i>Dekadencija pisanja dešava se postepeno</i>	11
<i>Novinski članci</i>	12
<i>Velika je kašika kojom jedeš supu</i>	13
PRIRODA JE PREŽIVJELA	14
VJERNOST	15
<i>Ne želim da pomenem</i>	16
NE GOVORIMO ILI UOPŠTE	17
<i>Riječi su nam se pomiješale</i>	18
ANATOMIJA NEDOSTAJANJA	19
TANTRIČKI DOKAZ LJUBAVI	20

Nikola Ćorac

DIJAGNOZA VAJLD	23
EXANIMATIONES INCIDAMUS	24
<i>Ona živi pored mora</i>	25
SAMA	26
U MEĐUVREMENU	27
<i>Tebe bih sakrio</i>	28
DILAN NA VINILU	29
NIKAD NIJESAM	30
RUKE	31

Barbara Delač

SMOG NA VIŠE NAČINA	35
DNEVNIK BIJESNE MAJKE	37
KO ĆE PRVI DO KUĆICE	38
TOMORROWLAND	39
NAUČI DA GOVORIŠ	41
LOVE LAND	42
ŠTA JE BASKIJAT IMAO NA UMU	43
LAST MINUTE	44
KRUGER, JEDINI NAČIN JE... ..	45
SMJENA GENERACIJA IZ „MOŽDA STE MOGLI“ U „MOŽDA SMO MOGLI“	46
MUZIČKE STOLICE	47
SADRŽAJ KOJI (P)ODRAŽAVAMO	48
LABUD	49
BOT	50

Jelena Đurović

1.	57
2.	58
3.	59
4.	60
5.	61

Nataša Gudelj

MJESTA ZA SVE	65
RJEŠENJE ZAGONETKE	66
<i>Mi smo stado jagnjadi</i>	67
GLAVNO PREBIVALIŠTE – HAUPTWOHNSITZ	68
Čarli, čak se i ne trudimo... ..	70
NA JEVREJSKOM TRGU	71

PROKLETI EKSCENTRIK	72
ISTINA O DEPRESIVNOM JUTRU	73
<i>Prvog maja svake godine...</i>	74
<i>Na tvom pisaćem stolu</i>	75
<i>Jednom sam povratila</i>	76
PRED NOVI POČETAK	77

Anđela Matanović

BUVLJAK	81
ŽELJA	82
<i>Osmomartovsko groblje</i>	83

Milena Radević

KADA TREPNEM	87
ETO TOLIKO	88
LJUBAVNE VODE	89
MELANHOLIJA	90

Jana Radičević

ANATEMA	93
VJEŠTICA JEDE MENE I BRATA	94
HHHRANA ZA PINGVINE	96
SUVENIRI, F-JA I ZNAČENJE	97
ČITAJ DALEKO SMO OD TOGA	98
DIRERAVANGARDNA	99
KADA NIKO NE GLEDA	100
MEGALODON LANTIMOS U EPIZODI ČEREČENJE PSIHE I JEZIK KAO SMICALICA, OGLEDI	102
KAKO SE TO MOGLO DESITI	104
TEHNIČKE GREŠKE NA ŠKOLSKIM PRIREDBAMA	105

Marko Stanojkovski

U NOĆIMA PRAZNIH FOTELJA	109
DIM CIGARETE	111
NJEŽAN DODIR ŽENE	113
MALI ČOVJEK	115
PRAH	116
OZ	119
MELANHOLIČNA IRONIJA BEKIMA SEJRANOVIĆA	122
ŽELIM NAPISATI PJESMU	124
BERLIN	126
DAN KAD SAM UPOZNAO TARKOVSKOG	128
MALOGRAĐANŠTINA	129
SJENE	130
USNE	132
JEDNOM SAM SANJAO SMRT	134
ŽENE GODAROVIH FILMOVA	135
BIG BANG	137
SAYAT NOVA	138
SATI	139
WELTSCHMERZ	140
ITALIJA	141

Nikolina Tomović

<i>Kovačnice od kojih vrvi u glavi</i>	145
<i>Jutro je pametnije od večeri?</i>	146
POSLJEDNJI REVOLUCIONARI	147
OSAKAĆENI DOKAZI	146

Marija Vesković

<i>Gledaš blijedo</i>	<i>151</i>
<i>Neostvorene ambicije... ..</i>	<i>152</i>
<i>Na ekranima je sve... ..</i>	<i>154</i>

Mirko Vukoslavović

OPOMENA	157
AVLIJA	158
<i>I svi sveci</i>	<i>159</i>
<i>Stojim na mjesecini</i>	<i>160</i>
.....MIRIS BADEMA	161
VERNOREKSIJA U VELJAČI	162

CIP – Каталогизација у публикацији
Национална библиотека Црне Горе, Цетиње

ISBN
COBISS.CG-ID

Čvrstog sam uvjerenja da sve pjesme u ovoj zbirci doista i zaslužuju da budu objavljene i dostupne publici koja uprkos dugogodišnjoj afirmaciji proze – ili upravo zbog nje – i dalje čita dobru poeziju. Razboriti stavovi, svježe, najčešće otriježnjujuće slike savremenosti i lucidne metafore mladih pjesnika FORUMA svjedoče da se poeziji odaje nova, nemilosrdno iskrena i pronicljiva generacija koja u njoj nalazi svoje oružje – za borbu, ljubav i odlikovanje.

JELENA KNEŽEVIĆ

